

мива, когато говори на своето дѣте — куклата — съ майчинъ езикъ.

Като облѣче дългата хубава рокля на майка си, като обу чепицитѣ ѝ, най-послѣ, като взе куклата на ржцѣ, тя си помисли, че е сѣща майка.

Най-напрѣдъ малката майка поиска да научи своето дѣте — куклата си на послушание и трудолюбие; затова започна да му заповѣдва едно по едно слѣднитѣ нѣща: накара го да стои право прѣдъ нея — диванъ чипразъ; заповѣда му да ѝ донесе малко студена водица, и други такива. Но бездушната кукла нищо не изпълняваше.

Малката майка си помисли, че дѣтетото ѝ е гладно, затуй не я слуша; затова скочи набързо, отвори раклата, па взе малко хлѣбецъ, захаръ и сиренце и започна да храни куклата като малко дѣте. Но куклата и тукъ се показва непослушна.

Сега вече малката стоянка не можа да се стърпи: ядоса се много и го наби, колкото можа, съ чехъла на майка си.

Когато родителитѣ ѝ се завърнаха у дома, намѣриха Стоянка че плаче надъ хубавата си кукла, която отъ силнитѣ удари, се бѣше обърнала на прахъ.

Тогасъ баща ѝ и майка ѝ я смѣриха и казаха, „Не е лесно човѣкъ да бжде майка: ако всичкитѣ майки бѣха като тебе *негъртеливи къмъ своитѣ непослушни дѣца*, тогасъ на свѣта нѣмаше да остане дѣте“.

